

[Carsten Raft.]

Det holder ogsaa de kommunale Myndigheder tilbage, at der ikke er fastsat nogen som helst Regler for, hvem der skal betale. De Erfaringer, som Kommunalnænder i Danmark har med Hensyn til Udgiftsfordeling mellem Stat og Kommune, er af en saadan Art, at Tillid ikke kan siges at være den rette Betegnelse. Der skal endda være en A-Borgmester, der simpelt hen nægter at gaa i Gang med Planen, før han faar Besked om, hvem der skal betale. Nu kender jeg Bertel Dahlgaard, siger han, og nu har jeg lært at passe paa. (*Indenrigsministeren* [Bertel Dahlgaard]: Det er jo en Ros!). Det er vist sagt ud fra en meget uhyggelig Erfaring med Hensyn til Udtømning af Kommunernes Midler og slet ikke at betragte som en Ros; hvis den højtærede Minister var kommet noget før, vilde han have forstaaet det. — Det skal derfor nok være længe, før Planerne er i Orden og de Ting er sket Fyldest, som Ministeren har krævet for at sætte Tingene i Gang.

Men ogsaa de Opgaver, som kunde være løst uden Hensyn til de lokale Planer, ligger helt blanke. Regler om brandsikre Loftsetageadskillelser i Nybygninger, som Gaskommissionen indstændigt forlangte udgivet omgaaende, for at hele det store Byggearbejde, der var i Gang, kunde faa det med, Pulterkammerrydningen og Husbrandvagtssystemet, som i Tyskland har nedsat Brandskaderne fra 280 Mill. til 120 Mill. Rm., og som det derfor var rart nok at faa foretaget i Fredstid, Regler for Beskyttelsesrum i Nybygninger, som Bygherrer nu stadig spørger om, og som Luftværnsforeningen nu maa hjælpe dem med, Spørgsmaalet om Beskyttelsesrum for Trafikanter og Opsamling af det fornødne Materiel i Lagre, som andre Lande er ved at gennemføre — der er intet gjort for alt dette herhjemme. Det er alt sammen Ting, som kunde være ordnet uafhængigt af Planernes Indsendelse, men som altsaa ligger ganske urørte. Ministeriet har ikke foretaget sig det fjerneste paa de Punkter.

Det er ikke urimeligt, at Mistilliden vokser under disse Forhold, og de Partier, der enigt gav Ministeren Myndigheden og Tilliden, har Grund til at spørge, hvorfor det gaar saa langsomt. I Længden vil det ogsaa være umuligt at faa det frivillige Arbejde fortsat, hvis Staten stadig er passiv. De samvirkende Fagforbund, som har trukket sig ud af Luftværnsforeningen som Protest mod Ministeriets Passivitet, anlægger jo i Virkeligheden et sundt dansk Arbejder-Ræsonnement: Vi er klar til at gøre vor Pligt, men

hvis Staten, som har det største Ansvar, ikke vil give en Øre og ikke vil røre en Finger, saa skal man heller ikke regne med os.

Det er ikke urimeligt, at man spørger om, hvilken Indflydelse der staar bag. Hvis det virkelig igen — ligesom i den taabelige Gasmasker-Affære — er fanatiske Fredsforeningsfolk, er der Grund til at sige til dem: Passivt Luftværn har intet med Militarisme og Krigsforberedelse at gøre. Det er en Katastrofeordning, det er en Barmhertighedsgerning over for Hundredtusinder af værgeløse Mennesker, som uden det passive Luftværn vil være udsatte for navnløse Lidelser. De Folk, der i Fredssagens Navn modarbejder det passive Luftværn, slaar bogstavelig talt sig selv i Ansigtet. Det hedder i den før omtalte Skrivelse fra den engelske Statssekretær: Hans Majestæts Regering misbilliger i højeste Grad Tanken om Angreb paa Civilbefolkningen ved Hjælp af Bombardement fra Luften — og derefter kommer alle de praktiske Bestemmelser. Lad os i den danske Rigsdag være enige om det samme og saa gaa over til Arbejdet med at værne den ulykkelige Civilbefolkning mod Rædslerne fra det Luftbombardement, som jo alligevel trods alle Beklagelser og Forbehold godt kan komme.

Jeg har ikke sagt alt dette for at angribe den højtærede Indenrigsminister. Jeg har kun sagt det for, om muligt, at faa Tingene sat i Gang. Og sker det, er jeg mere end tilfreds. Lad os faa indrettet et særligt Luftværnskontor i Ministeriet, hvor Arbejdet nu er hos Folk, der har nok at gøre med andre Ting. Lad os faa Kompetencepørgsmaalene ordnet, faste Instruktationer udgivet, de fornødne Penge bevilget og Arbejdet sat i Gang.

Da vi i sin Tid gik med til Loven og gav vor Tillid til Ministeren, var det, fordi vi forlangte, at Arbejdet skulde ske hurtigt. Der er fra Ministerens Side intet gjort; alt, hvad der overhovedet har været af Virksomhed, er kommet fra andre Organisationer. De staar klar, og hele Befolkningen venter paa, at Ministeren skal begynde at sætte Tingene i Gang.

Maaske gaar Danmark fredelige Tider i Møde, og saa er en Tale om Luftværnsforanstaltninger bare et Intermezzo i en Finanslovdebat. Men der er ikke noget Medlem her i Salen, der kan sige sig fri for at tænke sig den Mulighed, at vi ikke gaar saadanne fredelige Tider i Møde, og i saa Tilfælde vil der falde et haardt og tungt Ansvar paa den Minister, der forhalede og forhindrede, at disse Foranstaltninger blev udført, og saa er de Ting,